

E nyugtalanság, mely szükségképpen foglalja magába az önmagával és a külvilággal való örök elégedetlenséget, művészetének egyik fő hajtóereje. Ezt bizonyítják variációi, témaváltozatai, melyek az újabb, a tökéletesebb megformálást keresik, s erre vall technikájának széles skálája is, melybe az olajtól az akvarellal kombinált tollrajzon, a tuson s temperán keresztül a különböző ragasztásos és lefedéses eljárásokig sok minden belefér.

Persze, hiba lenne pusztán e nyugtalanságból és újat-akarásból — mindent helyettesítő erényt fabrikálni, s önmagában véve minden bizonnyal kevés is lenne igazi, mély élmény közvetítéséhez. A nyugtalanságot, a mozgást sejtető pillanatnyiságot a szilárd kompozíció, a dolgok tökéletes rendje ellensúlyozza. Az általa megragadott pillanat általánosabb tartalmak hordozója, s magán viseli a dolgok között eligazodni akaró, a dolgokat a maguk helyére tevő ember rendet teremtő akaratának nyomait.

Hogy a pillanatnyiság nem felületesség nála, azt leginkább talán *alakos kompozíciói* bizonyítják. Néhány ecsetvonásból vagy félbemaradtnak tűnő vonalból összeálló alakjai tökéletesen jellemzett figurák, olyanok, mintha régi ismerőseink lennének (Három alak, Esti lovaglás, a grafikák). Könnyed, biztos vonalai olyan művészre vallanak, aki érti és ismeri az öt körülvevő világot. Három faliszőnyeg-terve és Madár című képe érdemel még ebből a szempontból megkülönböztetett figyelmet: mintha a további letisztulás és egyszerűsödés útjait mutátnák.

Lipták művészete nem hidegen körvonalazott, aprólékos gonddal építgetett, lezárt művészet. Amennyire megnyugtató, elismerést kiváltó e közel ötvenéves művész képein a művészi szándék és megvalósulás egysége, legalább annyira izgalmas a benne rejlő további lehetőségek felismerése. Akiben ennyi a nyugtalanság és az elégedetlenség, s aki ennyire ismeri a körülötte levő világot, annak művészete még újabb magasságokba emelkedhet.

GÁDOROSI VASS ISTVÁN

Lipták Pál rajza